

LINA WOLFFOVÁ

PESTRÁ
ŘADA

NA
OSTŘÍ
JAZYKA

/ Přeložila Lucie Podhorná

plus

Na ostří jazyka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstvius.cz
www.albatrosmedia.cz

Lina Wolffová
Na ostří jazyka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

NA OSTŘÍ JAZYKA

PESTRÁ
ŘADA
SOUDOBÉ
PRÓZY

/ Svazek 26

LINA WOLFFOVÁ

NA
OSTŘÍ
JAZYKA

/ Přeložila Lucie Podhorná

plus

This translation has been financialy supported
by the Swedish Arts Council.

Tento překlad byl finančně podpořen organizací
Swedish Arts Council.

SWEDISH
ARTSCOUNCIL

I. ELLINOR

II. MAX

III. LUCREZIA

I. ELLINOR

*Srdce se mohou zlomit. Ano, mohou.
Někdy si říkám, že by bylo lepší zemřít,
když se srdce zlomí. Jenže tak to není.*

STEPHEN KING

Nikdy by mě nenapadlo hledat muže svých snů na internetu. Seznamky mi vždycky přišly komerční, navíc jsem inzerát na seznámení a vlastně ani nic podobného nikdy neseptsovala a netušila jsem, jak se mám na papíře prodat. Vždycky jsem chodila jen s úplně obyčejnými kluky od nás z vesnice. Třeba hned ten první. Jmenoval se Johnny a nebylo na něm vůbec nic zvláštního, tedy na první pohled, dokud člověku nedošlo, že je fakt pošahaný. Chodili jsme spolu do jedné třídy. Celé to začalo tím, že se mě zeptal:

„Máš nějaký sen, který by ti mohl muž splnit?“

Hádám, že to slyšel říct někoho ve filmu a že už tehdy se zcela vážně považoval za muže. Taky hádám, že čekal úplně jinou odpověď než tu, kterou dostal. Něco ve stylu „vždycky jsem si přála muže, s nímž bych v posteli úplně ztratila hlavu“. Nebo nějaké konkrétní přání, které by mu pomohlo se ke mně přiblížit. Já ale místo toho řekla:

„Vždycky jsem si přála, aby mě někdo naučil se rvát.“

A když jsem viděla, že se netváří tak překvapeně, jak jsem očekávala, dodala jsem:

„Rvát se jako ďas.“

Johnny pomalu přikývl, odplivl si na zem a odvětil:

„Jestli to je to, co chceš, holka, naučím tě to.“

Toho večera mě vzal na místo, kterému říkal „klub rváčů“. Bylo to společenství lidí, kteří viděli film *Klub rváčů* a nechali se jím inspirovat, ale na rozdíl od postav v tom filmu různě

né bojové sporty skutečně ovládali a třikrát týdně se setkávali v jedné hale, kde se mohli rvát. Každý se střetával s každým. Nejdřív jsme museli sejít do školního sklepa. Všude byly hnědooranžové, podivně matné kachlíčky, které na rozdíl od běžných kachlíček zřejmě pohlcovaly veškeré zvuky. Cesta vedla podzemními chodbami. Všichni po nich kráčeli naprosto potichu, bosí a přes rameno měli přehozené tašky se sportovním oblečením. Neslyšeli jsme nic než ventilátory. Potom jsme vešli do haly a tam už byli lidi od nás z vesnice, kteří se chtěli rvát. Vybrali jsme prozatímního trenéra a pak jsme se společně rozcvičili. Všichni byli mrštní, dokonce i kluci, a nikdo se nestyděl ukázat, že umí udělat provaz nebo rozštěp. Když se někdo takto natáhl, často si hlasitě uprdl, ale bylo nepsaným zákonem, že se tomu nikdo nesmí zasmát. Právě naopak. Potom jsme se rvali. Žádní jiní nováčci tam kromě mě nebyli a já pociťovala jen jedno – smrtelný strach. Když je člověk k smrti vyděšenější, má převahu, tvrdil Johnny. Když je člověk kurevsky vyděšenější, dostane toho hodně zadarmo, tělo je chytřejší, než si myslíš, a když ho necháš fungovat na autopilota, zvládne skoro cokoli. Ale pak ho musíš zas ovládnout.

„Lidi většinou nenaštve, že je někdo napadl. Naštve je to, že se nedokážou bránit,“ tvrdil Johnny.

Johnny se neuměl jen rvát, Johnny uměl taky střílet a někdy jsme spolu jezdili na střelnici, která ležela mezi naší a sousední vesnicí. Procházeli jsme se po ní s oranžovými sluchátky a dívali se na ty, co stříleli z pistolí, a potom na ty, co stříleli z pušek. Johnny mi ukázal, jak se mám rozkročit, jak zvednout zbraň a vystřelit na pohyblivý terč. Nejdřív na simulátoru, pak doopravdy. Jednoho dne prohlásil, že teď už mě může vzít s sebou na lov. Před odjezdem o lovu hodně

mluvil, o tom, jak musíme vyrazit v noci, používat své noční vidění a celou dobu být tiší jako myšky.

Během toho lovu zastřelili jen jedno zvíře, divoké prase. Výstřel třeskl tichem a my slyšeli, jak prase peláší dál, ale neohrabaně, ne jako předtím. Lámalo větvičky okolo sebe a nakonec se už jen zmateně vleklo, jako by vědělo, že chcípne, a v panice se prodíralo mlázím. Šli jsme za ním a pak najednou Johnny posvítíl baterkou nad sebe. Spatřila jsem holé větve bříz natahující se k nočnímu nebi jako dlouhé tmavé kosti. Johnny mi zmáčkl ruku, stiskl baterku mezi kolena a druhou rukou si přejel přes nakrátko ostříhané vlasy, tam a zpátky. Chtěla jsem se ho zeptat, proč to dělá, ale mlčela jsem. Zrovna mi chtěl pošeptat něco do ucha, myslím, že to bylo významné a týkalo se to nás dvou, ale vtom jsme uslyšeli jiného lovce, který zvolal, že prase našel. Posvítíl na něj baterkou. Kulka trefila zvíře přesně do plece, černé štětiny mu zmáčela krev. Byla to velká bachyně, a když jsme ji přivázanou na tyči nesli k pick-upu, všichni přiložili ruku k dílu. Následujícího dne mělo na dvoře Johnnyho kámoše proběhnout porcování. Vyrazili jsme tam po snídani. Když jsme přijeli na místo, všude byla krev a štětiny, protože nikdo z přítomných o porážce zvířat nic moc nevěděl. Všichni do bachyně sekali podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a celou dobu tvrdili, že se to hlavně musí udělat rychle. Už nikdy jsem s nimi pytláčit nešla.

Jednoho večera jsem Johnnymu řekla, že jestli je on připravený, tak já taky. Usmál se na mě a mě napadlo, že poprvé pořádně vidím jeho zuby. Byly velké a bílé jako kostky cukru, měl je dokonale zasazené v puse a zvláště kontrastovaly s jeho drsnou, od akné zjizvenou pletí. Dělali jsme to

na korbě jeho pick-upu a bunda, kterou mi položil pod zadek, pak byla lepkavá od krve.

„Dnes už dívky při prvním styku obvykle nekrvácejí,“ tvrdila nám školní zdravotní sestra na hodině sexuální výchovy. Jezdí totiž na koni, na kole, skáčou a poskakují, takže o svou panenskou blánu přicházejí brzo.

Musela jsem mít velmi klidné dospívání, moje panenská blána totiž rozhodně nezmizela. Když si Johnny vši té krve všiml, vůbec se mu to nehnusilo, naopak, udělal se během několika sekund. Nevěděla jsem, co mám říct, až bude hotový. Ale už tehdy jsem cítila, že Johnny je někdo, ke komu by měl člověk vzhlížet. Samozřejmě byl jako většina kluků z naší vesnice násilnický, nevzdělaný a nadržенý a takový zůstane celý život. Ale bylo na něm ještě něco jiného.

„Nevěděl jsem, že jseš panna,“ divil se.

„A ty?“ zeptala jsem se.

„Ale jo,“ řekl. „Já byl taky panic.“

Potom se podíval na svou ulepenou bundu a prohlásil:

„No jo, někde se začít musí.“

Příště to bylo o dost lepší. A to se ani nezmiňuju o napotřetí, napočtvrté a napopáté. Tehdy Johnny prohlásil, že oba dva šukáme jako pornohvězdy.

Když nám bylo šestnáct, přerazila jsem Johnnymu hřbetem ruky nos. Neudělala jsem to úmyslně, nechtěla jsem. Ruka mi vyletěla podvědomě, s bojovými sporty to nemělo vůbec nic společného. Ale byl z toho hrozný poprask, protože jsme chodili na stejný gympl a všichni včetně učitelů, školní sestry a mých i Johnnyho rodičů se to pochopitelně dozvěděli. Jeho máma mu řekla:

„Nechci, aby ses s tou holkou dál vídal.“

Stáli jsme na školním dvoře a jemu tekla z nosu krev. Jeho máma přiběhla, hned jak se o tom doslechla, a teď tam stála a vrhala na mě přezíravé pohledy.

„Mami, Ellinor není žádná malá holka,“ prohlásil Johnny.
„Je to dáma. A jaká!“

Usmál se na mě a ofina mu spadla do očí.

„A jaká,“ zopakoval a ústa plná zubů jako kostek cukru roztáhl do ještě širšího úsměvu.

Měla jsem najednou chuť říct mu: Netlem se tak, nepamatuješ si snad, jak tě moje krev vzrušila, jseš úchyl, Johnny, to nezakecáš. Chtěla jsem mu to říct, ale asi kvůli tomu jeho zakrvácenému nosu se mě zmocnil úplně jiný pocit. Přistoupila jsem k němu a objala ho. Na nás dva to bylo velmi nezvyklé gesto. Dělalí jsme spolu všechno. Pomáhali jsme si vzájemně s kulovnicemi a dalšími zbraněmi, rvali se a šukali spolu, ale nikdy jsme se neobjímali. Teď jsme se ale objali a já cítila, jak mi na krk kape jeho teplá krev.

„Teď umíš všechno, co jsem tě chtěl naučit,“ řekl.

Pak ale dodal, že jestli to, co mě naučil, někdy použiju proti němu, bez zaváhání mě umlátí.

„Jestli to dokážeš,“ odsekla jsem.

„Nechtěj mě naštvat,“ zavrčel a jeho pohled potemněl.

Brzy jsme vklouzli do určité sexuální rutiny. I když o rutině se, co se našeho tehdejšího vztahu týče, asi moc mluvit nedá.

„Pojedeme ke mně,“ prohodil třeba úsečně, když seděl za volantem, a položil mi ruku mezi nohy.

Jet k němu znamenalo vyrazit do malé lovecké chaty jeho táty kousek za městečkem, kde jsme měli klid. Byla to chatka se stěnami obloženými sukovitými palubkami a s těžkými

žluto-bíle pruhovanými závěsy, které tam nejspíš pověsila jeho máma. V chatce byly dva malé pokojíky a obývací pokoj s kamny. Vešli jsme do jediné ložnice a Johnny rozkázal:

„Sundej si oblečení a lehni si na postel.“

Zatímco jsem se svlékala, odešel do kuchyně uvařit kávu. Potom vešel s hrnkem v ruce, postavil si před postel židli, začal popíjet kávu a díval se na mě, jak tam ležím na zádech s roztaženýma nohama. Měla jsem pocit, že vidí přímo do mě, až do mého nitra, jestli se to tak dá říct, jako by ve mně byl nějaký temný kanál, a kdyby se jím někdo vydal, vylezl by na povrch někde úplně jinde.

„Musíš na mě tak čumět?“ ozvala jsem se.

„Vzpomeň si na pornohvězdy. Ty nemají problém se předvádět.“

„Vzpomeň si, jak jsem ti zlomila nos,“ odsekla jsem.

„Rozdrtil bych tě jako nic,“ řekl a pozvedl hrnek s kávou k přípitku.

Potom dál upíjel kávu. Když dopil, odložil hrnek na policičku a začal si rozepínat kalhoty.

„Kdy ti to budu moct udělat do zadku?“ zasténal jednou během sexu.

Na to jsem mu odpověděla, že kdybych byla řidič nákladáku, nikdy bych nezaparkovala svůj auták v kanále, kdybych měla přímo nad ním pěknou a pohodlnou garáž. Johnny se zasmál, ale pak už se na to nikdy nezeptal.

O několik let později jsem přibrala. Nikdy jsem nebyla vyloženě tlustá, ale najednou jsem byla dost oplácaná na to, abych už Johnnymu nepřipadala přitažlivá. Potkávali jsme se stále méně často a nakonec mi přestal volat.

Jednou jsem sebrala odvahu a zavolala mu sama.

„Pojedeme si někdy zastřílet?“ navrhla jsem. „Nebo se porvat?“

Odpověděl mi, že potkal jinou holku. Potom jsem ho s tou jinou viděla ve městě. Byla štíhlá, měla sportovní postavu a dlouhé tmavé vlasy stažené do culíku, který jí splýval na záda. Přemýšlela jsem nad tím, jak jim to klope v posteli, jestli Johnny sedává v nohách lůžka, upíjí kávu a dívá se na ni, a co si o tom ona asi tak myslí.

Rvát jsem se nepřestala ani s postupem času. Jiní lidé hrají bridž, zpívají ve sboru nebo chodí několikrát týdně tančit. Na stará kolena se pak z těch vzpomínek těší, mají něco, na čem si svým způsobem vybudují stáří, nebo alespoň zmírní jeho dopad. Já naproti tomu utíkala do sklepa a setkávala jsem se s lidmi tam. Rvala jsem se ráda, postupem času jsem se v tom dokonce zlepšovala. V klubu nikdo nezískal uznání jen proto, že byl mladý a krásný, nikdo nedostal nic zadarmo, o všechno se musel poprat. Když jsem si později udělala přátele i v jiných kruzích, ti mi říkali, že nechápou, jak někdo může něčemu takovému dobrovolně

věnovat čas, který může místo toho strávit s dobrou knihou nebo v příjemné společnosti a se sklenicí vína.

„Rvačky jsou jedna z nejlepších věcí na světě,“ odpovídala jsem.

Bylo mi jasné, jak jim to zní, ale stejně si pořád myslím, že je to pravda. Za celý svůj život jsem se k nikomu nepřiblížila tolik jako k lidem ve sklepení. Částečně za to může fakt, že se tam musím soustředit, číst ostatním v očích. Sex funguje jinak. Existují lidi, kteří celý život promasturbují se zavřenýma očima, stráví ho s rukou mezi svýma či cizíma nohama, ale v jejich mozku se nic ani nehne. Když však stojím proti soupeři, v určitém okamžiku vidím přímo do něj a chápu, co přesně je zač. Navíc, a to jsem řekla i svým přátelům, člověk není starý, dokud dokáže kopnout do hlavy někoho, kdo je vyšší než on sám.

Občas jsem si vzpomněla na Johnnyho a vždycky jsem si vzápětí pomyslela, že je pošuk. Později jsem pochopila, že není důležité, aby člověk nebyl pošuk. Důležité je, aby nebyl sám.

Pak jsem měla spousty kluků a někteří z nich byli i normální, teda alespoň ve srovnání s tím, co mělo přijít. Ale nikdy jsem se k žádnému nenastěhovala. Žila jsem ze dne na den, život jsem brala tak, jak přicházel, a zbytečně jsem se nerozrušovala. Nikdo do mého života doopravdy nevstoupil, dokud se nestalo to s Calistem a rukopisem. Začalo to tak, že jsem si založila profil na seznamce s následujícím popisem:

Je mi třicet šest let a hledám muže. Něžného, ale zase ne moc.

Zájmy jsem nevyplnila, žádné oblíbené spisovatele jsem neuvedla. Ani oblíbená jídla nebo oblíbená místa na světě. Jen u svého životního motta jsem napsala: *Potkat výše uvedeného muže*. Potom mě napadlo, že motto je vlastně něco jiného, věta, která může fungovat jako takové mnohostranně použitelné moudro. Žádné takové motto jsem ale nikdy neměla, takže jsem tam tu větu nechala, i když o mně mohla leccos prozradit, mohla upozornit na mou chabou slovní zásobu, která třeba určité lidi odradí. Ale na druhou stranu jsem nehledala nikoho extra výmluvného. Nahrála jsem tam taky svou fotku. Pořídil ji jeden můj kamarád, ležím na ní na břiše na jeho posteli. Známký stárnutí na mně nejsou vidět, pokoj totiž osvětluje jen několik svíček, a jak říká můj kamarád, ve světle svíček vypadá většina lidí vážně skvěle.

Na seznamku jsem se vrátila až po týdnu. Čekala tam na mě spousta vzkazů. Překvapeně jsem si jeden po druhém pročítala. Nikdy mě nikdo nezahrnoval komplimenty. Johnny mi jednou řekl, že jsem jako cibule, že když ke mně chce někdo proniknout, musí ze mě sloupat jednu vrstvu po druhé. Většinu holek by něco takového urazilo, já jsem ale pochopila, že to Johnny myslí jako poklonu. A teď na mě každé ráno, když jsem otevřela e-mailovou schránku, čekaly desítky vzkazů. Jeden starší pán mi sliboval „ekonomickou bezstarostnost“ výměnou za to, že ho třikrát týdně sexuálně „uspokojím“. Dvacetiletý mladík se ptal, jestli bych ho mohla zasvětit do tajů sexu. Seděla jsem u počítače s hrnkem kávy v ruce a nahlas se smála. Cítila jsem dojetí, ani ne tak proto, že mi ti muži lichotili (ta moje fotka byl přece jenom podvod), jako spíš proto, že mi došlo, že ti, co mi napsali, vážně věří na lásku, na lásku v tom smyslu, že bych jim mohla dát, co hledají.

Znovu jsem seznamku otevřela až po nějaké době. Vždycky mi do toho něco přišlo. Vmžiku jsem ale zjistila, že někteří z těch, co se mi na začátku ozvali, mi pořád ještě píšou. Někteří dokonce skoro denně, několik týdnů za sebou. Ten dvacetiletý mladík, který se domníval, že bych ho mohla něco naučit, si zřejmě vypěstoval jakousi posedlost a v jednom vzkazu mi napsal: *Vždycky jsem měl holky, co pořád jen mluvily a nikdy nechtěly dělat nic jiného než mluvit, ty ale působíš mlčenlivě a opravdově.* Mlčenlivě a opravdově. Podle mě hezky řečeno. Odepsala jsem mu:

*Ty totiž prostě svádíš k rozhovoru. Zkus svést někoho jiného.
S pozdravem E.*

Některé vzkazy zněly mírně výhružně. Ne že by mi vyhrožovali samotní jejich pisatelé, psali mi ale o jiných mužích, kteří obtěžují ženy na seznamce.

Tenhle svět je stejnej jako svět tam venku, psal jeden. Chlapi tady ženský obtěžujou jako všude jinde, i tady si musíš dávat bacha.

V tom případě si tě okamžitě blokuju, ty magore, odepsala jsem a tím jsem s ním skončila.

Občas mě napadlo: Proč jsi utekl, Johnny? Proč ses o mě nemohl postarat? Teď plavu v téhle studené vodě a netuším, jestli to vůbec přežiju.

Ale přežila jsem, jinak bych teď tohle nepsala.

Můj další kluk se jmenoval Klaus Bjerre a byl z Kodaně. Líbilo se mu, že ho označuju za svého kluka, cítí se díky tomu mladý, říkal. Dánsky se to řekne *kæreste*, nejdražší. Klaus bydlel v bytě kousek od ulice, na které se prodával heroin. Takové ulice v Kodani tehdy ještě pořád byly a v prosincové mlze na jejich rozích postávali nebo vyspávali lidé. Podle Klausa Bjerreho nebyli nebezpeční, což vážně nebyli. Čas jsem trávila většinou doma, protože Bjerre tvrdil, že „v Kodani se může stát cokoli“, a pokaždé u toho mávl rukou k oknu. Za oknem se tyčila cihlová zeď sousedního domu. Kodaň se mi vždycky líbila, ale nechápala jsem, proč si Bjerre hledá partnerku ze Švédska. Napadlo mě, že je na něm možná něco, čeho si Dánky hned všimnou, zatímco Švédky to – jak doufá – nepostřehnou. Dánové si myslí, že Švédi jsou hloupí. To, že jste ze Skåne, vám nijak nepomůže, podle Dánů jsme všichni z jednoho hnízda. Stačíme leda tak na to, abychom jim prodávali jídlo, stavěli mosty a starali se o lesy, kam mohou jezdit na víken-

dové procházky. Možná by jim Švédky stačily jako manželky nebo alespoň milenky. Právě to chtěl Bjerre zjistit.

„Mám jen jednu malou chyбку,“ svěřil se mi, když jsme se seznámili. „Hodně chlastám.“

Tehdy mě to nijak netrápilo, o chlastu jsem nic nevěděla a myslela jsem si, že náš vztah nijak neovlivní. Tedy ze začátku jsem si to myslela. Ale když na mě začal sahat, byla jsem pak cítit po jeho rukou. Postel, ve které jsme spali, jím byla taky načichlá, a někdy, když vstal, jsem přitiskla nos k jeho polštáři a myslela jsem si, že budu zvracet. Smrděl chlastem a špínou, tělesnou špínou, jako by jeho tělo nevědělo, co si má se vším tím jedem počít, a začalo si tak vytvářet svůj vlastní zápachající protijed. Čili ze začátku se mi z něj obracel žaludek, ale zvykla jsem si. Líbil se mi byt, v němž žil. Nacházel se ve čtvrti Fredriksberg, bylo tam teplo a přímo pod kuchyňským stolem stálo topení, ke kterému člověk mohl tisknout nohy, když pil kávu.

Nedělo se mezi námi vlastně nic zvláštního, nic, co by se nedělo u jiných párů. Největší událostí bylo, že Bjerre začal mluvit o naší budoucnosti. Maloval si ji před sebou jako zámek a měl při tom v očích cosi jako štěstí. Během toho fantazírování občas zapomněl i chlastat. Říkal, že se k němu nastěhuju, že koupí větší postel a další věci, které budu chtít. Že budeme mít kámoše, které budeme zvat na návštěvu, a on bude dohlížet na to, aby na našem bankovním účtu byly peníze a úspora ve výši ročního platu pro případ, že by se něco stalo.

„Postarám se, aby to tak bylo,“ prohlásil. „Je to moje zodpovědnost. Chci, aby ses u mě mohla uvolnit a věděla, že jsem ti oporou a o všechno se postarám.“

Já odpovíděla, že jestli si chce dát život do pořádku, měl by ze všechno nejdřív přestat chlastat. Přikývl a upil ze sklenice.

„Pravda,“ přitakal. „Neříkáš mi to, co chci slyšet, ale to, co *potřebuju* slyšet. Proto jsi skutečná přítelkyně, Ellinor.“

Když mluvil, upíral na mě svoje zarudlé oči. Leskly se, jako by měl neustále na krajíčku. Vzal mě za ruku, nehty na dlouhých prstech měl okousané. Naklonil se ke mně a chtěl mě políbit, ale zápach, který jsem z něj ucítila, byl tak odporný, že jsem odvrátila hlavu. Bjerre opět upil ze sklenice a mrkáním zahnal lesk z očí.

„Když myslím na život, který chci mít,“ řekl, „ten klidný, hřejivý, pohodlný život, který chci žít s tebou, Ellinor, cítím, že dokážu úplně cokoli. Jsem připravený udělat úplně cokoli. Zítra vytáhneme všechny lahve, co jsem poschovával, a vylijeme je. Bude to nový začátek.“

Opět se na mě usmál a stiskl mi ruku.

„Pořídíme si auto?“ zeptal se potom. „Budeme moct o víkendech jezdit do Skåne. Procházet se po lese a v Malmö nakupovat levné jídlo.“

Opáčila jsem, že auto nepotřebujeme, že na Kodani je super právě to, že si všude můžeme půjčit kolo, a kdybychom chtěli jet do Skåne, pojedeme vlakem. Bjerre se zatvářil nešťastně, jako by na pořízení auta stál celý jeho plán.

„A co psa?“ navrhl.

Zavrtěla jsem hlavou.

„To, co máme teď, úplně stačí,“ řekla jsem. „Musíš jen přestat chlastat.“

Druhý den jsme měli vyhodit všechny lahve. Chlast vylít, sklo vyhodit a začít nový, stabilní život. Klaus Bjerre vstal brzo, dal si sprchu, navoněl se a vypil kávu, ale lahví, co stály v kuchyni, se ani nedotkl. Podíval se na mě a já měla dojem, že jeho oči jsou malinko míň zarudlé.

„Uvidíš, že se všechno urovná,“ povzbudila jsem ho. „Všechno jde, jenom když dost chceš.“

„Jo,“ souhlasil Klaus. „Jdu do práce. Až se vrátím, najíme se a k večeři si dáme jen vodu. Pak začneme s těmi lahve.“

Vyšel z bytu a já stála ve dveřích. U zábradlí se ještě otočil, zvedl ruku na pozdrav a usmál se.

Vrátila jsem se do bytu, posadila se v kuchyni a snědla snídani. Od Klausova odchodu uběhlo asi půl hodiny, když někdo zaklepal na dveře. Klepání to bylo hlasité a rezolutní. Žádné kroky na odpočívadle jsem nezaslechla, tak jsem si domyslela, že ten člověk, co klepe na dveře, před nimi už nějakou tu chvíli stojí. Sbíral odvahu, pak zvedl ruku a třemi rozhodnými údery zabušil na dveře. Přestala jsem žvýkat a postavila jsem hrnek na stůl. Nějaký prodavač nebo jehovista, pomyslela jsem si. Ale zároveň jsem věděla, že prodavač ani jehovista by takhle nikdy neklepal. Už z toho zaklepání šlo poznat, že klepající považuje obyvatele tohoto bytu za přítele, za někoho, kdo mu může vylepšit život. Když jsem pořád nereagovala, zaklepání se ozvalo znovu, silně a naléhavě, jako by klepající bezpečně věděl, že uvnitř někdo je, a chtěl tak dát najevo, že se nehodlá vzdát. Vstala jsem, ale uprostřed kuchyně jsem se zarazila. Stála jsem tam jen v noční košili a zírala na dveře. Nedokázala jsem se přimět jít otevřít. Klepání se ozvalo ještě silněji a vzápětí se ozval hlas:

„Otevřete, paní Bjerreová! Prosím, paní Bjerreová, otevřete!“

Pootevřela jsem dveře. Za nimi stála jedna z Klausových sousedek. Nikdy jsem s ní nemluvila, ale věděla jsem, že bydlí v sedmém patře se svou dcerou. Klaus jí přezdíval „bláznivka“. Byla stejně špatně oblečená jako já, možná ještě hůř, protože na přední části noční košile měla skvrny od něčeho, co vypadalo jako káva nebo marmeláda.

„No?“ řekla jsem škvírou ve dveřích.

„Musíte jít se mnou,“ vyhrkla. „Regina se zamkla na záchodě a nadává.“

„Regina?“ nechápala jsem.

„Moje dcera.“

„Obávám se, že vám asi nedokážu pomoci,“ odpověděla jsem.

„Musíte,“ trvala na svém. „Regina tam může umřít.“

Chtěla jsem jí odpovědět, že dneska mám na práci jiné věci, a navíc nemívám ve zvyku vycházet z bytu tak brzy po ránu. Vysypala jsem to ze sebe a zároveň jsem se pokusila zavřít dveře. Vtom žena na chodbě začala úplně vyšilovat.

„Ne, ne,“ ječela, „*vy to nechápete, paní Bjerreová, Regina tam může umřít, musíte mi jít pomoci, ona tam jinak umře!*“

Nevím, proč jsem to udělala, ale otevřela jsem dveře a vyšla na odpočívadlo. Teď jsme na chodbě stály obě a obklopovalo nás naprosté ticho. Jako bychom byly úplně odříznuté od života a ruchu Kodaně, jako bychom si obě zcela nevědomky a ve dvou různých bytech vytvořily něco svého, něco nepříjemného a děsivého. Vlastní vzduchoprázdno, možná vlastní zvrácený vesmír. Na to všechno jsem myslela. Pak mě napadlo, že bych ani o vzduchoprázdnech, ani o zvrácených vesmírech neměla nic vědět.

„Co chcete, abych udělala?“ zeptala jsem se.

„Musíte jí pomoci ven ze záchodu,“ odpověděla ženská.

„Jsem nemocná,“ oznámila jsem bez přemýšlení.

„Co vám je?“ zeptala se.

Pokusila jsem se vzpomenout si na nějakou chorobu. Plácla jsem tu nejnakažlivější, která mě napadla – že jsem dostala neštovice.

„Nevidím žádné pupínky,“ pochybovala ženská. „Co to máte za neštovice? Plané?“

„Ne,“ odpověděla jsem. „Obyčejné neštovice.“

„Obyčejné neštovice?“ nechápala.

„Co chcete, abych udělala?“ zeptala jsem se znovu.

„Pomozte nám,“ řekla. „Musíme si pomáhat.“

„Nemůžete poprosit někoho jiného?“ zkusila jsem.

„Touhle dobou máte čas jenom vy.“

Měla pravdu. Ze všech obyvatel domu jsem jako jediná neměla práci. Dveře ostatních bytů byly zavřené a zamčené a otevrou se zase až mezi šestou a sedmou, až kdy se lidé začnou vracet z práce. Touhle dobou jsem měla čas jenom já.

„Tak já jdu,“ pronesla jsem odevzdaně.

Vrátila jsem se k dovnitř, vzala si klíč a šla s tou ženskou jejího do bytu.

V bytě byl zatuchlý vzduch a nepořádek. Dovnitř nedopadalo skoro žádné denní světlo, interiér ozařovaly lampy. Uprostřed bytu se nacházel malý světlík, původně nejspíš prostor na popelnice, jenž pouštěl světlo do těch bytů v domě, které neměly okna ani do vnitrobloku, ani do ulice. Z některých pokojů v bytě bylo tím pádem vidět do jiných pokojů a z kuchyně bylo vidět do koupelny. Stoupala jsem si k oknu a vyhlédla z něj. Na protější straně světlíku seděla v otevřeném okně žena a dívala se ven. Seděla bez hnutí jen několik metrů ode mě. Oči měla za tlustými skly brýlí deformované a výraz v obličeji těžko čitelný. Její ústa připomínala tenkou čárku a na sobě měla pytlovitou noční košili, pod kterou jsem letmo zahlédla dva těžké, povislé prsy.

„Můžete mi ukázat dveře na záchod?“ požádala jsem.

Prošly jsme úzkou chodbou.

„Tady to je,“ řekla a ukázala na dveře. „Tam vevnitř sedí.“
Vzala jsem za kliku a zalomcovala dveřmi. Byly jednoznačně zamčené. Zaklepala jsem.

„Haló?“ pronesla jsem.

„Je to paní Bjerreová?“ zeptala se Regina zpoza dveří.

„Jo,“ odpověděla jsem, i když jsem si myslela, že paní Bjerreová zní směšně.

„Klidně ty dveře rozkopněte,“ poradila mi matka.

„Jo,“ potvrdila jsem. „Teď rozkopnu dveře.“

Vytáhla jsem si noční košili k pasu, zastrčila ji za gumu kalhotek a několik vteřin jsem jen tak stála. Sousedčin pohled mi pomalu a nespokojeně přejížděl po těle.

„Teď rozkopnu dveře!“ zavolala jsem na Reginu na druhé straně. „Postav se, co nejdál můžeš! Slyšíš mě? Pozor!“

Udělala jsem krok vzad. Potom jsem koplá. Poprvé v životě jsem rozkopla dveře. Nekrotila jsem se jako při tréninku, když člověk kope do souperě. Přenesla jsem váhu na levou nohu, zvedla pravou a vystřelila ji přímo před sebe tak, aby podrážka dopadla na dveře. A v té chvíli, sekundu před tím, než jsem koplá, jsem zaslechla, jak matka rychle a potichu pronesla, jako by jen pípla:

„Mysli na někoho, koho nenávidíš.“

A než jsem se nad tím stihla zamyslet, než jsem si stihla uvědomit, co vlastně řekla, zhmotnila se přede mnou tvář Klause Bjerrehu. Vybavila jsem si jeho obličej a zarudlé oči a ucítila jsem zápach jeho zkaženého dechu. Ten obličej se na mě křivě pousmál a moje noha plnou silou dopadla na dveře. Vrazila jsem patu Klausu Bjerremu přímo do ciferníku. Dveře se vylomily z pantů a zakymácely. Potom se vyvrátily ze zárubní a spadly na podlahu. Uvnitř seděla na zá-

chodové míse Regina. Šilhavá, vyděšená a s velkým poprsím. Ženské vedle mě unikl radostný výkřik.

„Paní Bjerreová otevřela dveře!“ zvolala. „Tak vidíš, Regino, že jsme na to nepotřebovaly žádného chlapa!“

Regina se zvedla ze záchodové mísy, přiskočila ke mně a padla mi okolo krku. Její matka ji vzápětí následovala. Stály jsme tam zahalené měkkou vůní potu z jejich podpaží, možná i z mého. Myslím, že svůj vlastní pot člověk cítí jinak. Zatahly mě do kuchyně a chtěly mě pozvat na likér a sušenky.

„Pojďte se posadit, paní Bjerreová, chceme se vám nějak odvděčit.“

Jejich holá chodidla pod nočními košilemi běhala po lino-leu sem a tam. Dívala jsem se na suché, popraskané paty, dlouhé nehty na nohou a otisky, které po chodidlech zůstávaly na podlaze na pohled pokryté vrstvičkou mastnoty.

„Musím už jít domů,“ odmítla jsem. „Pan Bjerre se za chvíli ku vrátí.“

S pochopením přikývly. Když jsem scházela po schodišti, mávaly mi. Otevřela jsem dveře našeho bytu, vstoupila dovnitř a ucítla beznadějný zápach Klause Bjerreho. Na okamžik jsem se zastavila a rozhlédla se. Stůl se snídání. Topení. Cihlová zeď za oknem. Lahve, které jsme měli ten večer vylít. Náš malý život, existence, kterou se nám podařilo vytvořit.

Potom jsem vešla do ložnice, vytáhla kufr a sbalila si věci. Vyšla jsem z bytu a propletla se uličkami k hlavnímu kodaňskému nádraží. Chvilí jsem sledovala ruch pod skleněnou střechou a ženu, která opodál prodávala květiny. O několik minut později už jsem seděla ve vlaku směrem domů, do Skåne.

Muži na seznamce rádi rozesílali svoje fotky. Někteří z nich měli auta, plachetnice a v obývacím pokoji velkou plochou obrazovku před pohovkou. Pár mi jich poslalo fotografie svých pohlavních orgánů. Všichni chválili mou fotografii. Nebyla jsem na lichotky zvyklá a je pravda, že takoví lidé jim nejsnáze podléhají. Takže jsem se usmívala a říkala si, že možná vážně nejsem takový cvok. Pak jsem si pomyslela, že mi vlastně nemají kvůli čemu lichotit. Tady jde o něco jiného, o něco, co se mnou nemá nic společného. Jednomu z těch, co mi odpověděli, jsem napsala:

Díky za odpověď, ale neměj o mně žádné iluze. Je mi třicet šest, na té fotce mě ozařuje jenom světlo svíček... Tady je skutečná fotka.

Poslala jsem mu fotku, kterou jsem pořídila před chvílí v normálním denním světle, oblečená jen do kalhotek a podprsenky (hlavu jsem odmazala). Aniž bych zabíhala do detailů, můžu prozradit, že tato fotka už tak lichotivá nebyla, ale přesto jsem se dokázala zasmát při představě, jak to dotyčného chlápka zchladí. Jenže po pouhých pár minutách odepsal:

Mimo to, že si díky tvému věku určitě můžeme povídat o spoustě zajímavých věcí a s největší pravděpodobností vaříš vynikající večere (víno ale vybírám já), jsem si jistý, že tvé tělo, se kterým

si asi užívala už spousta mužů, obsahuje celé přehršle možností. A tvé pohlaví je zcela jistě zásobárnou obscénností, z nichž bych mohl mít požitek i já.

Ty prasáku! odepsala jsem obratem.

Počítač jsem ale nevypnula. A abych byla upřímná, pocítila jsem zvědavost. Byla jsem zvědavá nejen na toho muže, ale i na jeho mužnost. Mužnost totiž funguje tak, že čím víc ji člověk pozná, tím méně jí rozumí, přesto je jí čím dál tím víc fascinován. A nemyslím tím jenom sex. V každém případě jsem vážně uvažovala nad tím, že si s tímto mužem budu psát dál. To, co mi napsal, podle mě o něčem svědčilo, o nějaké ošklivé opravdovosti, za niž se nestyděl. Možná si s ním domluvím schůzku. V onom temném období roku, které právě nastalo, by mi takové dobrodružství udělalo dobře. Jsem vždycky skleslá, když je venku tma.

Kdy se můžeme potkat? napsala jsem.

Za tři týdny, odpověděl.

Jak se jmenuješ a kde bydlíš? napsala jsem.

Jmenuji se Calisto a bydlím ve Stockholmu, odpověděl.

Calisto? napsala jsem.

Moje máma byla katolička, odpověděl. Nepochopila jsem, co to má jako vysvětlovat.

Tvoje jméno mi něco připomíná, napsala jsem, ale neodpověděl.

Tak já si zarezervuju lístek na vlak a hotel, napsala jsem po chvíli.

Klidně můžeš bydlet u mě, odpověděl, ale odmítla jsem.

Ke Calistovi jsem měla vyrazit na začátku ledna. Dva dny před odjezdem v televizi říkali, že bude sněhová bouře. Přejde z jihu, ale zamete celou zemi jako koště, vezme s sebou všechno a na drátech elektrického vedení budou viset stromy jako kuličky na prádlo. Říkali to v televizi. Ti, co odjeli na chatu, budou několik dní, možná i týdnů, bez elektřiny. Srovnala jsem jízdní řád svého vlaku s touhle hříčkou počasí a pomyslela si, že když na sever vyrazím okolo oběda, kdy má můj vlak odjíždět, možná stihnu dorazit ještě před bouří. Až se přizene na Stockholm, budu už sedět někde v hospodě. Nejspíš přiopilá a nejspíš mi bude dělat společnost Calisto.

Do vlaku jsem nastoupila podle plánu. Nejdřív jsem vyrazila z naší vesnice autobusem do Malmö. Vždycky odtamtud ráda odjíždím. Už ve chvíli, kdy autobus projíždí mezi poli k Lundu, se mě zmocňuje pocit, že se může stát úplně cokoliv, že sedím v trychtýři, kterým vzápětí začne protékat všechno možné. Vlak vyjel z nádraží a uháněl skrze Skåne na sever. Listnaté lesy zmizely, teď jsme projížděli lesy smrkovými a borovými, mezi nimiž se občas objevila dlouhá tmavá jezera táhnoucí se podél kolejí. Ve vlaku byl klid. Seděla jsem na svém místě a uvažovala nad tím, jaké to bude, až přijedu. Jak Calisto asi vypadá, kde pracuje, jestli spolu budeme spát, a když jo, tak jak. Byla jsem nervózní, ale hodlala jsem se chovat tak jako pokaždé, když se necítím jako doma – držet jazyk za zuby, dokud nezjistím, jak se věci mají. Vždycky jsem byla toho názoru, že iniciativní má být muž. Nejsem ten typ ženy, která sama od sebe přijde za mužem a naváže s ním rozhovor. Odjakživa si myslím, že nejtěžší to je, dokud se oba nevysvěčou. Pak už bývám úplně klidná.

Usnula jsem a vzbudila se až v tunelu jižně od Stockholmu. Zalehlo mi v uších a jen několik decimetrů od okna svištěla závratnou rychlostí skalní stěna. Najednou jsme vyjeli ze skály ven a vjeli do města. Nikdy předtím jsem ve Stockholmu nebyla a nebyla jsem na něj připravená. Ve vagonu vládlo naprosté ticho, a když jsem se rozhlédla, všimla jsem si, že se všichni cestující dívají z oken. Začínalo se stmívat, nebe měnilo barvu z modré v oranžovou. Projížděli jsme po mostech a okolo nás byla voda, skaliska a budovy s měděnými střechami. Všude se rozkládala spousta vody částečně přikryté ledem a ještě dál bylo vidět otevřené moře. Tady musí být všichni šťastní, pomyslela jsem si. Zdravý lid. Už celé generace tady jezdí na bruslích a skáčou ze skalisek do vody. Teď určitě sedí za velkými okny, pijí fajnovou kávu a vychutnávají si výhledy na kopce, moře a město, pro zbytek světa naprosto surrealistické. Vystoupila jsem z vlaku a pomyslela si, že lidé ve Stockholmu vypadají odhodlaně a dokonale, trochu jako by je naklonovali z nějakého filmu. Sevřel se mi žaludek. Zachtělo se mi domů, když ne do naší vesnice, tak alespoň do Kodaně. V Kodani stojí přímo naproti vlakovému nádraží ruské kolo zábavního parku Tivoli a všude se vznáší vůně moči, kouře a vaflí.

Před odjezdem jsem si zamluvila pokoj v hotelu v centru, tak jsem zamířila tam. Ukázalo se, že můj pokoj je ve sklepech a nejsou v něm žádná okna, ale přes chodbu je sauna. Seděla jsem v ní pěkně dlouho. Potom jsem se ještě sprchovala, střídavě teplou a studenou vodou. Vrátila jsem se do pokoje, zalezla do postele a usnula. Když jsem se vzbudila, bylo devět hodin večer a v pokoji bez oken tma jako v pytli. Vstala jsem a na záchodě, kde byla pořád ještě vlhká podlaha,

jsem se namalovala. Nalíčila jsem se velmi výrazně, ale pak jsem si uvědomila, že ženy se silným make-upem často působí nejistě, a tak jsem vzala útržek vlhkého toaletního papíru a část líčidel setřela. Potom jsem poslala Calistovi zprávu, že jsem dorazila, že jsem osprchovaná a připravená se s ním setkat.

Potkáme se v Pharmariu, odpověděl po pouhých pár minutách. Posad' se k baru a tvař se, že jsi na prodej. Najdu si tě.

V hotelové recepci jsem se zeptala, co je tohle Pharmarium zač. Když mi recepční popsala cestu, omotala jsem si okolo hlavy šálu a vyrazila ven.

Zatímco jsem se saunovala a vyspávala, rozpoutala se slušná vichřice. Zimy tady na severu jsou studené a vítr před vchodem hotelu jako by se plížil při zemi, vzápětí se vymrštil do víru a zvedl s sebou do vzduchu celé hrsti prachového sněhu. Přešla jsem most a vešla na další ostrov. Stály na něm vysoké cihlové budovy se střechami pokrytými měděnkou. Všechno tam vypadalo velkolepě a zároveň pitoreskně. Navzdory chladu a sněhu jsem potkala hodně lidí, kteří se očividně jen tak procházeli. Přišla jsem na náměstí s kostelem. Postřehla jsem tam celkem čtyři hospody nebo bary. Jeden z podniků se jmenoval Pharmarium. Stál v rohu náměstí a jeho vchod vypadal nenápadně, ale když jsem strčila hlavu dovnitř, pochopila jsem, že je to místo, které bych určitě vybrala i já sama.

Vevnitř byl nízký strop a teplo. U stolků seděly skupinky lidí a zdi byly ověšené barevnými látkami. Jinak to tam vypadalo jako ve staré lékárně s šuplíky z tmavého dřeva, které celému místu dodávaly alchymistický nádech.

Posaď se k baru a tvař se, že jsi na prodej, já si tě najdu. To mi Calisto napsal. Sundala jsem si kabát a šálu a posadila se k baru. Potom jsem si objednala drink. Řekla jsem barmanovi, že chci „to nejlepší, co dokáže namíchat“, a dostala jsem kyselý, po kouři chutnající nápoj, který jsem do sebe kopl, abych ze žaludku vyhnala pocit nejistoty. Po deseti minutách ke mně přistoupil muž, který se představil jako Calisto.

„Ty jsi Ellinor?“ zeptal se.

„Jo,“ odpověděla jsem.

„Já jsem Calisto.“

„Ahoj,“ řekla jsem.

Calisto měl nadváhu, mastné vlasy a byl očividně opilý.

„Asi jsi nečekala, že budu tak tlustý,“ řekl po chvíli.

„Ne,“ přiznala jsem.

„Jsi zklamaná?“ zeptal se.

„Já jsem s tloušťkou nikdy neměla problém,“ odpověděla jsem.

„Super,“ řekl Calisto a objednal si u barmana pivo.

Seděli jsme mlčky, Calisto pil pivo.

„Půjdeš teď ke mně?“ zeptal se najednou.

Svůj hotelový pokoj bez oken jsem mu mohla stěží nabídnout. Sice jsem si předtím říkala, že bychom mohli zajít někam na večeři, než se jaksí přesuneme k další fázi naší schůzky, ale odpověděla jsem, že klidně. Znovu jsme se propletli uličkami a za chvíli vyšli na velkou ulici, kde Calisto zastavil taxík. Jeli jsme dlouho, opustili jsme město a zamířili po široké silnici k moři. Vjeli jsme do oblasti zastavěné velkými vilami na plochých skalách u vody.

„Páni,“ vydechla jsem. „Tady bydlíš? Jak se to tu jmenuje?“

„Saltsjöbaden,“ odpověděl Calisto.

„Jsi boháč?“ zeptala jsem se.

„Boháč?“ zopakoval, jako by nevěděl, co to slovo znamená.

„No já jen, že to tady vypadá fakt nóbl,“ dodala jsem.

„Nóbl?“ pohlédl Calisto oknem ven. „Myslím, že to slovo už nikdo nepoužívá.“

Měla jsem dojem, že jsem v jeho hlase zaslechla něco nového, jako by se mu v krku něco zadrhlo. Možná jsem se mu líbila míň, než doufal. Mně se teda každopádně líbil míň, než jsem doufala, a celá ta situace mi připomínala brigádu, kterou jsem měla kdysi v mládí. Nechala jsem se tehdy zlákat k prodeji sexu po telefonu.

Stál za tím jeden týpek z Malmö, co se domníval, že dostal „nápad století“, jak tomu říkal. Lidi jsou strašně osamělí, tvrdil mi na přijímacím pohovoru. Seděj sami doma a nemaj energii na to chodit ven, ale každě chce potkat toho pravýho, tu pravou. Chtěj si zašukat, řekl, ale nechtěj se udržovat v kondici a jsou fakt rádi, když se pak nemusej sprchovat. Dostala jsem zákazníka, který pracoval jako televizní kuchař. Bylo vlastně neuvěřitelné, že mi jako začátečníkovi svěřili někoho známého, kulturní osobnost, ale bylo to tak. Kuchař si totiž přál někoho, kdo ještě není tak zaběhlý, někdo, kdo to dělá poprvé, přesně jako já. Pamatuju si, jaké to bylo, když se udělal. Vždycky nahlas vykřikl a jeho výkřik se rozlehl bytem, v němž žil. Slyšela jsem ho ve sluchátku ještě několik vteřin poté, co umlkl, jako by v něm ten výkřik zůstal. Nejdřív v místnosti, pak v telefonu. Kvůli té ozvěně působil ještě osaměleji, a já měla navíc pocit, že s ním jeho samotu sdílím. Nebyla to ale taková ta samota, která zmizí, když ji s někým sdílíte, naopak to byla samota, která se sdílením zdvojnásobí. Jako bychom jenom samotným roz-

hovorem osaměli ještě víc. Naše hovory pokračovaly. Po několika týdnech mě požádal, abych se k němu chovala dominantně. Odpověděla jsem, že jsem to nikdy nedělala a že nevím, jak se to dělá. Chovej se ke mně jako k psovi, odpověděl. Já jsem psa nikdy neměla, namítla jsem, a kdybych ho měla, chovala bych se k němu hezky, vlastně ještě lépe než k sobě. Nedokážu se dívat, jak zvíře trpí, dodala jsem. Začínal být netrpělivý. Chovej se ke mně jako ke špíně, řekl. Určitě ses tak už někdy k někomu zachovala. Chvilí jsem mlčky přemýšlela, potom jsem se nadechla a roztřeseným hlasem řekla: Drž hubu a dělej, co ti říkám. Nejdřív ztichl. A pak se z něj náhle stala ztělesněná podřízenost. Raději bych to nerozebírala do detailů. Sice už uplynulo mnoho let, ale pořád je mi nepříjemné myslet na to, jak se jeho osobnost najednou změnila. Nebyla jsem si tehdy jistá, jestli mi to celé přijde fakt super, nebo fakt odporné. Pochopila jsem ale, že je možné lidi různými způsoby ovládat, a jedním z těch způsobů je chovat se k nim jako ke špíně. Když se vám to povede, když se vám podaří získat kontrolu nad jiným člověkem a zajistit, aby jeho nejvroucnějším přáním bylo poslouchat vaše rozkazy, můžete najednou využívat veškerou jeho energii včetně své vlastní. Je to jako běžet na pásu, který se pohybuje stejným směrem, jako vy běžíte, najednou máte neuvěřitelnou sílu, i když svou vlastní k ní přispíváte jen maličko. Poté co jsem se k němu chovala dominantně, jsem se začala cítit jinak. Jestli je teda možné chovat se k někomu dominantně po telefonu. Jako kdybych vyrostla, jako kdybych byla o něco mužnější. Tak takový je to pocit, být mužem, pomyslela jsem si. To je teda úplně jiné kafe. Myslím, že jsem se po tom na trénincích i líp rvala. Nedokážu to moc vysvětlit.

lit. Pak jsem ho viděla v televizi péct sušenky. Stál v kuchyni a komandoval všechny okolo: Kontroluj troubu, dávej pozor, ať není těsto moc husté. Položila jsem si nohy na stůl, uvelebila se na pohovce a smála jsem se dokonalým sušenkám, které ani v nejmenším neodpovídaly jeho nitru. Někdy se podíval do kamery, občas se usmál. Zajímalo by mě, jestli tehdy myslel na mě. Jestli myslel na to, že někde na pohovce sedí někdo, kdo do něj vidí jako nikdo jiný, kdo ví, co je zač, a kdo chápe, že sušenky a kamery jsou jenom doplněk, rekvizity a airbagy okolo přání, s nímž se nesmí nikomu svěřit.

Cestou taxíkem jsem se koukala oknem ven a prohlížela si domy, okolo nichž jsme projížděli. Byly přepychové a jakoby vzpurné, s velkými okny, která zírala na vodu jako oči. Potom taxík odbočil na menší silnici vedoucí do lesa. Nyní jel pomaleji a my seděli mlčky vedle sebe na zadních sedadlech. Myslela jsem na to, co mi psal ve zprávách, v nichž z něj vyzařovala jistota a klid. To bylo teď úplně pryč. Že by se v těch zprávách přetvařoval? Zašilhala jsem na taxametr, Calista to ale zřejmě nezajímalo. Vtom taxík zastavil. Calisto zaplatil kartou. Vystoupili jsme z auta, Calisto vytáhl z kapsy klíč a odemkl branku. Za ní stál dům z tmavého dřeva. Všude byla černočerná tma, až na tlumené světlo vycházející ze zahrady. Okolo pozemku se rozkládal vysoký smrkový les a moře najednou působilo velmi vzdáleně, i když bylo zřejmě hned za domem.

„Lituješ toho?“ zeptal se Calisto.

„Ne,“ odpověděla jsem.

„A co když jsem chladnokrevný vrah?“ zasmál se.

„Barman nás viděl odcházet spolu,“ podotkla jsem.

„Barmani vidí tolik lidí,“ namítl. „Když přijde na věc, nepamatují si nic.“

Ušklíbla jsem se na něj, protože Calisto byl typ člověka, do kterého byste na první pohled řekli, že by neublížil ani mouše. Vešli jsme dovnitř, zuli se a Calisto mi začal ukazovat dům. Se všemi těmi kilogramy se mu očividně obtížně chodilo. Moc nábytku vevnitř nebylo a všechny stěny byly natřené nabílo. Kdykoli jsme z nějakého pokoje vyšli, zhasl za námi. Přemýšlela jsem, jestli má manželku, nebo jestli vůbec kdy někoho měl. Ne že by to bylo nějak důležité, nemělo by být těžké se ho na to zeptat, ale stejně jsem měla dojem, že je to otázka, kterou teď Calistovi položit nemůžu. Jako by on sám i jeho dům vyžadovali od návštěvníků úctu a odstup. Jako by tohle byl prostor patřící jenom jemu. Vešli jsme do obývacího pokoje a Calisto prohlásil, že bychom se měli něčeho napít. Otevřel lahev něčeho silnějšího a rozlil nám do sklenic. Potom řekl, že má dojem, že tu je „trochu chladno“, a rozdělal oheň v krbu. Odněkud vytáhl kožešinu a podal mi ji.

„Můžeš se vysvléct a počkat na mě tady,“ řekl.

„Cože?“ nechápala jsem.

„Sundej si oblečení a lehni si na tuhle kožešinu. Vrátím se za chvíli,“ vysvětlil Calisto.

Zasmála jsem se.

„Myslíš si, že jsem kurva?“

„Ne,“ odpověděl. „To si nemyslím. Ale oba víme, co se stane. A já nejsem moc na předehty, víš.“

Do okna se opřel porýv větru. Oba jsme se otočili a zadívali se ven, tam však byla neprostupná tma. V okně jsme neviděli nic kromě nás samých. Nedokázala jsem zadržet smích.

„Vypadáme úplně malíci,“ řekla jsem.

„Jo,“ souhlasil. „Tak co, vysvlečeš se?“

Vysvlékla jsem se a lehla si na kožešinu. Calisto stál opodál s rukama založenýma na prsou a díval se. Když už jsem si myslela, že si půjde lehnout ke mně, otočil se a odešel na chodbu. Slyšela jsem otočení klíče v zámku dveří od záchodu a potom dlouho vodu protékající potrubím. Pak se na několik minut rozhostilo naprosté ticho. Ležela jsem na zádech a zírala do stropu. Po chvíli jsem se otočila na bok a sledovala chlupy na kožešině, které se s každým mým výdechem zachvěly. Najednou jsem si uvědomila, co je na jeho jméně tak legrační. Calisto je značka zmrzliny. Ležela jsem na kožešině a myslela jsem na zmrzlinu a na Calista. Přemýšlela jsem, jak byl asi starý, když se ta zmrzlina začala prodávat, a jestli se mu lidé s větším přehledem, než mám já, tajně vysmívají.

Z tepla se mě zmocnila ospalost, zřejmě jsem na chvíli usnula. Když jsem se vzbudila, stál přede mnou nahý Calisto. Tyčil se mi u nohou jako hora, s rukama svěšenýma podél těla.

„Musím se ti k něčemu přiznat,“ zahleděl se na mě upřeně. „Asi jsem ti to měl říct už tehdy, když jsme si začali psát, ale bál jsem se, že bys mi nedala šanci, kdybys to věděla.“

„A co?“ zeptala jsem se.

„V posledních letech jsem za sex vždycky platil.“

„Cože?“ vyhrkla jsem.

„Je to už dlouho, co se mnou někdo chtěl spát ze svobodné vůle. Vždyť vidíš, jak vypadám. Nejde jen o mou váhu, jde o tohle všechno.“

Rozpačitě si přejel rukou po těle a najednou vypadal navzdory všem těm svým kilogramům malý. Malý a jaksi impotentní.